

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

DE SNEEUWKONINGIN

Een gedramatiseerde vertelling

door

1880

Louis Contryn

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2012

Nr.3141

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE SNEEUWKONINGIN* op te voeren moet de naam van auteur *LOUIS CONTRYN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2012/220/045
ISBN 978-90-385-12143

© 2012 Toneelfonds J. Janssens/Louis Contryn
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(15 spelers)

VERTELLER :

PLAAGGEEST : een duivel (uitgebeeld door een danser)

KAY :

GERDA :

GROOTMOEDER :

SNEEUWKONINGIN :

OUDE VROUW :

KRAAI :

RENDIER :

PRINS :

PRINSES :

ROVERHOOFDVROUW :

ROVERSMEISJE :

LAPPENVROUW :

FINSE VROUW :

DECOR

Er is geen decor nodig vermits het hier gaat om een gedramatiseerde vertelling en de verteller beschrijft waar de handeling gebeurt.

KORTE INHOUD

De duivel, een plaaggeest, heeft een spiegel gemaakt die al het mooie doet verschrompelen. Lelijke en slechte dingen komen juist tot hun recht. Gezichten worden verdraaid en vrome gedachten worden als wrange grijns weergegeven. Die spiegel valt in duizenden scherven op de aarde en besmet vele slachtoffers. Een slachtoffer is de jonge Kay die samen met zijn vriendinnetje Magda geniet van de prachtige rozenstruiken in hun voortuintje. Hij verlaat onverwacht zijn geliefde en wordt meegevoerd door de Sneeuwkoningin om met haar te wonen in haar ijskasteel aan de Noordpool. Zijn liefje Magda gaat naar hem op zoek. Ze vindt hem na heel wat ontberingen. Haar grenzeloze liefde doet zijn hart smelten en de kwade scherf verdwijnt uit zijn hart. Wanneer ze samen behouden thuiskomen merken ze dat ze volwassen geworden waren. De rozen bloeien in de bloembak. Het is zomer. Een stralende zomer.

UITBEELDING

De hollende Gerda kan uitgebeeld worden met een draaiende paraplu die de bodem voorstelt. Daarboven loopt een klein popje dat er uitziet als Gerda en dat lopende bewegingen uitvoert.

Van een boze plaaggeest

(Vreemde, wilde muziek.)

PLAAGGEEST : *(danst op. Hij is geweldig blij. Hij rolt over de vloer van het lachen en kletst op zijn billen van plezier.)* Ha... Hahahaha...

VERTELLER : *(vertelt tijdens het optreden van de plaaggeest)* De boze plaaggeest is zo blij omdat hij een spiegel had gemaakt. Een heel speciale spiegel. Want die spiegel maakte alles lelijk en slecht. De mooiste landschappen zagen eruit als verdroogde groentetuinen. De mooiste mensen kregen een lange neus en scheve ogen. Ze hadden kromme benen en een heel dik hoofd. En dat vond de plaaggeest zo plezierig. Op een dag vloog hij op een wolk door de lucht en bekeek de landen onder hem. Maar plots, floep, gleed de spiegel uit zijn handen en die viel op de grond te pletter. Hij sprong in miljoenen en miljoenen scherfjes uit mekaar.

PLAAGGEEST : *(laat snippers zilverpapier in het spotlicht vallen. Hij lacht daarmee geweldig.)* Prachtig! Hoera! Hoe prachtig!

VERTELLER : Maar het ergste was dat die scherfjes kleiner waren dan een zandkorrel. Ze verspreidden zich over de hele wereld. Sommige mensen kregen zo'n splinter in hun oog. Die zagen dan alles lelijk en boos. Sommige mensen kregen een splinter in hun hart. Dat veranderde dan in een klomp ijs en dan werden ze zelf hard en hebzuchtig. De boze plaaggeest had daar zo'n plezier in dat hij van het lachen buikpijn kreeg.

PLAAGGEEST : *(danst pijnlijk weg.)* Hahaha. Oei, oei, oei!

VERTELLER : En nu zullen we eens zien wat er allemaal op aarde gebeurde.

Van een kleine jongen en een klein meisje

VERTELLER : We gaan nu vertellen over een kleine jongen en een klein meisje. Ze heten Kay en Gerda. Ze waren gek op mekaar. Twee harten, één ziel. Ze leken zelfs op mekaar. Kay en Gerda. In de zomer mochten de kinderen in hun tuintje samen onder de rozenboompjes zitten. En daar speelden ze dan. In de winter zaten ze bij mekaar en dan keken ze door het raam. Hun grootmoeder vertelde dan de vreemdste sprookjes. Op een dag sneeuwde het zeer hard.

GROOTMOEDER : Het lijkt wel een zwerm witte bijen.

KAY : Hebben die dan ook een bijenkoningin, grootje ?

GROOTMOEDER : Zeker, en ze is altijd daar waar de sneeuw het dichtst valt. Ze heet Sneeuwkonigin en ze is de grootste van allemaal. Ze blijft nooit op de grond liggen zoals de sneeuwvlokken, maar ze gaat altijd terug naar de wolken. 's Nachts vliegt ze vaak door de straten en kijkt door alle ramen naar binnen.

GERDA : Kan de sneeuwkonigin hier binnenkomen?

KAY : Laat ze maar komen, dan leg ik haar op de kachel en dan smelt ze *(roept plots uit)* Au! Er prikt iets in mijn oog en in mijn hart.

GERDA : *(slaat haar armen rond zijn hals en kijkt, maar ze ziet niets in zijn oog.)* Ik zie niets.

KAY : *(knippert een paar maal met zijn ogen.)* Het is al weg.

VERTELLER : Maar het was niet weg. Het was één van die kleine splinters van de toverspiegel, die spiegel die alles wat mooi was lelijk maakte. En een andere splinter was in het hart van Kay gedrongen en dat begon in ijs te veranderen. Hij voelde het niet maar het was zo.

KAY : *(bekijkt Gerda en roept uit)* Waarom trek je zulke lelijke gezichten? Je ziet er zeer lelijk uit als je dat doet. *(hij grijpt een roos vast.)* Kijk, die roos is helemaal aangevreten door rupsen en deze is niet eens uitgekomen. Het zijn lelijke stinkrozen. *(En hij begint ze in stukken te trekken.)*

GERDA : Kay, niet doen! Wat heb je zo ineens?

KAY : *(springt buiten, weg van die lieve, kleine Gerda.)* Ik wil niet met jou spelen. Ik ga naar het marktplein spelen met andere jongens. *(hij loopt weg.)*

VERTELLER : Die dag reed een grote, witte arrenslee het marktplein op. *(Een arrenslee is een slee die door een of meer paarden wordt getrokken.)* Er zat iemand op met een witte bontjas en een witte muts. De slee reed twee keer het plein rond. Dan stopte ze even en Kay bond er snel zijn slee aan vast. Toen de grote slee vooruit gleeed liet hij zich meetrekken. Sneller en sneller ging het. De bestuurster draaide zich af en toe om en knikte vriendelijk naar Kay. En zo gleden ze snel de stad uit.

De sneeuw begon zo dicht te vallen dat de jongen zijn handen niet meer kon zien. Hij probeerde het touw los te maken maar dat ging niet. Zijn sleetje geraakte niet los. En voort gingen ze, zo snel als de wind. Kay riep, maar niemand hoorde hem. Hij werd doodsbang. De sneeuwvlokken werden steeds dikker tot ze eruitzagen als grote, witte vogels. Plotseling hield de grote slee stil en de bestuurster klom eraf.

SNEEUWKONINGIN : *(Ze is groot en slank, ze glinstert. Haar mantel en haar muts zijn van sneeuw.)* We zijn goed opgeschoten. Maar je bent bijna bevroren, jongen. Kruip maar onder mijn mantel. *(En ze trekt hem dicht tegen zich aan in de slee en slaat haar mantel om hem heen.)*

KAY : Ik voel de dikke pels wel maar het blijft altijd even koud. Het lijkt alsof ik weg zink in een grote sneeuwhoop.

SNEEUWKONINGIN : Dat is mijn natuur. Ik kan er niets aan veranderen.

KAY : Vreemd! Heel vreemd! Ik weet niet meer wat ik hier kom doen.

SNEEUWKONINGIN : Nu zal ik je niet meer kussen, jongen, anders kus ik je dood.

VERTELLER : En toen vlogen ze weg : over bossen en meren, over land en over zee. De ijskoude wind floot rond hun oren, de wolven huilden en de sneeuw knisperde onder de slee. Boven hen vlogen zwarte, krassende kraaien. Zo ging voor

Kay die lange winternacht voorbij. Overdag sliep hij aan de voeten van de Sneeuwkoningin.

De oude vrouw en de wondertuin

VERTELLER : Wat gebeurde er met Gerda toen Kay niet meer terugkwam? Wat was er met hem gebeurd? De jongens vertelden dat ze gezien hadden dat Kay zijn sleetje bond achter een grote arrenslee en dat die de stad uitreed. Gerda weende. De winter leek haar lang en somber toe.

Maar toen kwam de lente en samen met de lente de zon. “Ik ga Kay zoeken,” riep Gerda. Ze ging naar de rivier en ze klom in een bootje dat aan de oever lag. Op de stroom liet ze zich wegdrijven. De boot gleed voort langs bomen en velden. Gerda zag een grote kersenboomgaard waarin een merkwaardig huis stond. De ramen waren rood, blauw en geel geschilderd en het dak was van stro. De stroom dreef de boot naar de kant.

OUDE VROUW : *(komt naar buiten. Ze leunt op een stok en ze draagt een grote hoed die beschilderd is met prachtige bloemen.)* Arm kind. Kom eens met me mee. Wie ben je en wat kom je hier doen?

GERDA : Ik ben Gerda. En ik zoek mijn vriendje Kay. Wij speelden in de zomer onder de rozenstruiken in de tuin. Maar hij is weggelopen en ik zoek hem overal maar ik kan hem niet vinden.

OUDE VROUW : *(pakt Gerda bij de hand, en brengt haar naar het huisje. Ze kamt het lange haar van Gerda met een gouden kam.)* Ik heb altijd naar zo'n lief meisje verlangd. Je zal zien hoe gelukkig we samen zullen zijn.

VERTELLER : En terwijl het vrouwtje het haar van Gerda kamde dacht het meisje altijd minder en minder aan Kay, want die oude vrouw was een tovenares. Maar geen boze tovenares. Ze toverde nu en dan alleen voor haar plezier. Ze wilde Gerda erg graag houden. Daarom ging ze in haar tuin en zwaaide met

haar stok boven alle rozenstruiken. Die verdwenen zonder een spoor na te laten in de grond. De tovenaars was bang dat die rozen Gerda zouden herinneren aan de rozenstruiken in hun tuintje en aan Kay. En dan zou het meisje zeker weglopen.

Toen liet ze Gerda de tuin zien. Het was een prachtige tuin en het rook er heerlijk door alle bloemen. Gerda danste van plezier en speelde in de tuin tot de zon achter de kersenbomen onderging. Toen ging ze slapen in een schoon bed met rode, zijden kussens die gevuld waren met viooltjes. Ze sliep heerlijk en ze droomde als een prinses.

De volgende dag speelde Gerda weer in de tuin tussen de bloemen, in de zonneschijn. Zo gingen de dagen en nachten voorbij. Gerda kende elke bloem en hoewel er zeer veel stonden had ze toch het gevoel dat ze één soort miste. Maar ze wist niet welke. Op een dag zat ze de hoed van het vrouwtje te bekijken, die hoed met de geschilderde bloemen. En daar zag ze een roos. Die had het vrouwtje vergeten toen ze alle rozen in de tuin liet verdwijnen. Ja, je kan niet aan alles denken.

GERDA : O! Hier staan geen rozen! Ach, wat heb ik gedaan? Ik ben Kay aan het zoeken. Ik moet hier weg! Ik moet Kay vinden!

VERTELLER : Ze holde naar het eind van de tuin. De poort was dicht. Ze duwde tegen het roestige slot en het hek zwaaide open. Ze rende op haar blote voetjes de tuin uit. Niemand kwam haar achterna. Ze rende tot ze niet meer kon en ze ging op een grote steen zitten om uit te rusten. Toen ze om zich heen keek zag ze dat de zomer voorbij was en dat het al diep in de herfst was. In de tuin van de oude vrouw bestonden geen seizoenen. Het hele jaar door scheen er de zon en bloeiden de mooiste bloemen.

GERDA : Ik heb mijn tijd verknoeid! Het is bijna winter. Ik kan hier niet langer blijven zitten.